

Rod Dreher

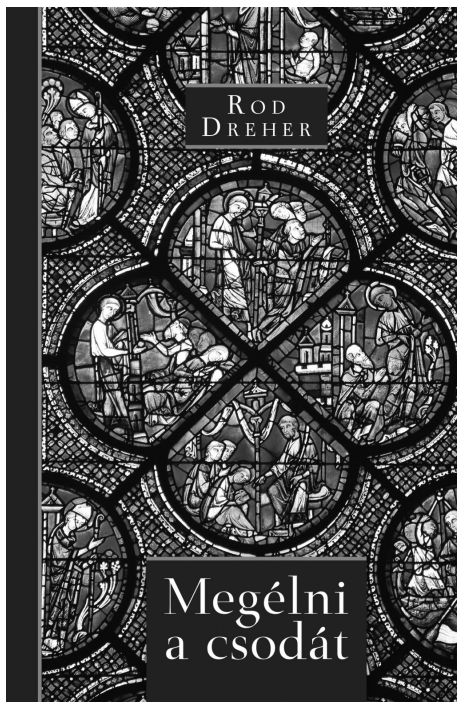
## Megélni a csodát

Misztérium és értelem  
egy szekuláris korban

Hitel Kiadó, 2026. március

Rod Dreher, a Magyarországon élő amerikai író és keresztény gondolkodó legújabb könyvében arra tesz kísérletet, hogy a spirituális válságban tengődő, varázstalanított és posztkeresztény Nyugatnak módszert kínáljon a kereszténység megújítására, az egykor virágzó hit és hitélet tüzeinek felszítására, amely a felvilágosodás és Nietzsche kijelentése – „Isten halott” – óta kihunyini látszik. A szerző a kereszténység reneszánszának kulcsát a közvetlen és eleven isteni tapasztalatra való képesség felébresztésében látja, vagyis annak előmozdításában, hogy hívők és hitetlenek egyaránt váljanak nyitottá és fogékonyra a csoda, a bűvölet, a misztérium, a szentség és az isteni jelenvalóság megélésére. Könyve ezeknek a meghatározó és sorsfordító élményeknek szinte kimeríthetetlen tárháza. Az Isten létét és a hit erejét bizonyító példákat egy gondosan kidolgozott teológiai, filozófiai, spirituális szemléletmódba ágyazza, amely a keresztény ortodoxiából táplálkozik.

Rod Dreher publicistaként és szerkesztőként több mint három évtizede dolgozik washingtoni, New York-i és európai sajtóorgánumoknál. Hat önálló kötete jelent meg, melyek közül a *Szent Benedek válaszáján* és a *Hazugság nélkül élni* tizenegy nyelven olvasható. Könyveiben a vallás, a kultúra és a politika összefüggéseivel foglalkozik. Ortodox keresztényként arra törekszik, hogy hidakat építsen a különféle keresztény felekezetek között Európában és Amerikában. 2022 óta Budapesten él, a Danube Institute vendégkutatója. A New York-i *Free Press*, a *European Conservative* és számos más kiadvány külső munkatársa. Napi hírlevele Rod Dreher naplója címmel olvasható a Substacken.



## Részlet a könyvből

*Száz ember akad, aki beszél, egy, aki gondolkodik; de ezerre, aki gondolkodik, jut egy, aki lát. Tisztán látni: költészet, prófécia és vallás, mind együtt.*

John Ruskin

„A világ nem olyan, mint amilyennek gondoljuk.”

Hogy kitől hallottam ezt? Egy hitbuzgó keresztény ügyvédől, akinek alá szállása a dolgok felszíne alatti rejtelmes valóságba akkor kezdődött, amikor egy ufót látott lebegni egy mező fölött. Most, évekkel később egy ördögűző segítségével próbál kiigazodni az egészen. A férfi – nevezzük Ninónak – már a tapasztalása előtt is hitt Istenben, az angyalokban, a szentekben, a démonokban és mindabban, ami ezekkel jár. Ezután azonban számára mindez olyan, előre nem látható módon vált rendkívüli valósággá, hogy az egész életét áthatotta.

Minden 2009-ben kezdődött, amikor a kamasz Nino egy vidéki úton autózott, nem messze a házuktól, valahol Új-Angliában. Egy hatalmas, obszidiánfekete járművet pillantott meg, amely hangtalanul lebegett egy mező fölött. Nino rövid ideig csak bámulta, aztán továbbhajtott. Ahogy később bevallotta:

– Mintha elültettek volna bennem egy magot, amely később csírázott ki.

Mivel tartott attól, hogy kigúnyolják, élményéről senkinek sem beszélt.

Ugorjunk előre egészen 2016-ig. Nino ekkor egy amerikai nagyvárosban volt joghallgató. Egy nap a konyhaasztalnál ülve arra lett figyelmes, hogy a konyha csupasz fala örvényleni kezd.

– Mintha egy kapu nyílt volna meg – mondta nekem. – A legtalálóbban úgy tudom leírni, hogy két emberszerű lény amolyan üzemzavarként csúszott be a valóságba. Fényből voltak, mégis olyanok, akár a folyó víz. A szobában a levegő sűrű lett, olyan, hogy ha hozzáérsz, fodrozódik.

A lények telepatikusan kommunikáltak Ninóval. Azt mondták, hogy az ablakpárkányára nemsokára egy madár fog szállni. Így is lett. Aztán azt állították, hogy az utcán álló egyik autó kipufogója durrogni fog. Ez is megtörtént. Aztán eltűntek.

Nino erre a közeli kórházba rohant, és MRI-t meg laborvizsgálat elvégzését kérte. Attól félt, hogy megtébolyodik. Ám az orvosok semmi rendelleneset nem találtak.

A látogatók azóta minden évben visszatértek. Megkönnyebbülés volt számára, hogy miután megnősült, a felesége is észlelte őket; így legalább tudta, nem hallucinál. Ami Ninóval történt, korántsem szokatlan. Sokan, akik ufót láttak vagy kapcsolatba kerültek velük, később paranormális élményekről számolnak be, köztük olyan lények felbukkanásáról is, mint amilyenek Ninónál megjelentek. Némely keresztény, akivel ez megesett, arról számol be, hogy amikor Jézus nevét kimondják ezeknek a lényeknek a jelenlétében, azok azonnal köddé válnak.

– Imádkoztál valaha, amikor megjelentek? – kérdeztem.

– Ó, persze – felelte Nino. – Kétszer is. Azonnal eltűntek.

- Ez nem azt sugallta számodra, hogy talán démonokkal volt dolgod?

- Tudod, soha nem gondoltam így rájuk - mondta. - Inkább úgy képzeltem, hogy a rémületemet érzékelve hátrébb húzódtak. Úgy gondoltam, ha démonok volnának, harcolni akarnának.

Nino visszafogott, konzervatív fiatalember, rövidre nyírt hajjal és olyan sasorral, amely Dante műveinek lapjaira kívánczik. Évek óta küzdött, miként békítse össze ezeket a tapasztalatokat katolikus hitével. Először 2023 kora őszen beszélgettünk, nem sokkal azután, hogy feleségével Coloradóba látogattak, ahol kibéreltek egy eldugott faházat. Egyik éjjel ugyanaz a „sűrűség”, amelyet Nino a humanoidok megjelenésekor érzett, a házikóban is érezhetővé vált, és minden elektronikus berendezés megbolondult.

- Nem tudom, mivel állunk szemben - mondtam neki -, de úgy hiszem, beszélned kellene egy ördögűzővel.

Mire legközelebb találkoztunk, Nino már felvette a kapcsolatot egyházmegyéje hivatalos ördögűzőjével, aki úgy sejtette, hogy az ügyvédet démonok zaklatják. Nem megszállottságról volt szó, ami ritka, hanem olyan gyötrésről, amely mégis valós. Egy városi szállodában velem szemben ülve számolt be arról, hogy hamarosan sor kerül az egyház által előírt pszichiátriai vizsgálatra, amely az ördögűzés előfeltétele. Alig várta, hogy belevághasson és véget vehessen a bizzar látogatásoknak.

Ahhoz képest, hogy hét éve élt együtt egy meglehetősen rémisztő jelenséggel, Nino szokatlanul magabiztosnak, hovatovább derűsnek tűnt.

- Ha ezeknek a lényeknek az a céljuk, hogy éket verjenek közém és Krisztus közé, kudarcot vallottak - mondta. - Nem csupán nem távolítottak el Jézustól, hanem egyenesen közelebb vittek hozzám. Mindez megértette velem, hogy a materializmus hamis. A világ nem olyan, mint amilyennek gondoljuk.

Ez a mondat ennek a könyvnek a magva. Olyan könyvet tart kezében az olvasó, amely a titkokkal teli világban való életről szól. Arról, hogy hogyan tanuljuk meg felnyitni szemünket a szellem világának valóságára és arra, hogy ez miként lép kölcsönhatásba az anyagi valósággal. Sok keresztény elméletben kiáll amellett, hogy ez a világ létezik, a gyakorlatban azonban mégis nehezen fogadja el tényként. Túl félelmetes. Még a jó dolgok is megrendítenek bennünket, ha felborítják megszokott rendérzetünket. Emlékezzünk csak, hogy mit mondanak először az angyali hírnökök a Bibliában. „Ne féljetek!” Természetes, hogy nyugtalanság fog el bennünket, amikor a világ láthatatlan tartományával kerülünk szembe. A modern korban élő emberek lévén, ez ránk fokozottan érvényes: előszeretettel zárjuk Istent és a világban végzett munkálkodását egy racionalista, moralista rendszerbe. Így akarjuk mindezt az uralmunk alatt tartani.

Csakhogy - mint a következő oldalakon látni fogjuk - a világ nem ilyen. Több annál, mint ami a szemünkkel látható. Ami az uralmat illeti, az nem más, mint illúzió. Lehetséges, hogy az olvasó vagy egy ismerőse is tapasztalt már olyan, nyugtalanító vagy akár egyenesen rémisztő paranormális jelenséget, amelyet mégsem tudott elintézni egy kézlegyintéssel. Talán olyasmi is megese

vele, mint Nino első ufóélménye: elhitte, hogy valami valós történt, mégis attól félt, hogy kinevetik, és inkább hallgatott.

Ami Ninóval történt, halálra rémítette, és Krisztushoz úzte abban a reményben, hogy Krisztus megszabadítja a Gonosztól. De nem csupán így válhat világunk képessé egy tágasabb valóság befogadására. Ian Norton például a numinózussal – a rejtélyessel – való pozitív találkozás révén került a maga ásta veremből Jézus karjaiba.

Íme a története. Húsvét másnapja volt 2022-ben, és épp Jeruzsálem óvárosának keresztény negyedében jártam; egy különleges emléktárgyat kerestem, mielőtt aznap délután a repülőtérre indultam. Életem egyik legfelejthetlenebb hetén – a jeruzsálemi nagyhéten – voltam túl, és valami ódon tárgyat szerettem volna magammal vinni, hogy emlékeztessen az itt töltött időre. – Ismerem a helyet – mondta Dale Brantner, amerikai lelkipásztor és képzett bibliai archeológus.

Elkalauzolt Zak boltjába, egy szűkös, sajátos hangulatú régiségüzletbe az Óváros egyik ősi utcáján. Dale elmondta, régóta ismeri Zakot, aki palesztin keresztény. Jó ember. Szereti Jézust. Becsületes. Eredeti darabokat árul. Beléptünk az üzletbe, de Zaknek nyoma sem volt. A terem túlsó végében, egy számítógép mögött egy keménykötésű, kopasz, középkorú fehér férfi ült, fakuló, primitív tetoválásokkal az alkarján. Arca azt sugallta: „Velem itt nincs viccelődés, barátom.”

– Zak mindjárt jön – mondta a férfi érdes *cockney* akcentussal, amelyet mégis valami szelíd lágyság kísért. Nem mindennap botlik az ember londoni munkásemberbe Jeruzsálem szívében. Épp a bolt könyvelésével bíbelődött, amikor mi, amerikaiak betoppantunk. Míg Zakre vártunk, megkérdeztem a férfit – Ian Norton volt a neve –, hogy a csudába vetődött ilyen messzire az otthonától.

– Harminckét éve vagyok itt – mondta Ian. – Drogfüggő voltam. Londonból Amszterdamba mentem erősebb anyag után kutatva. Aztán hallottam, hogy Tel-Avivban még jobb a heroin, hát odamentem. Így is volt. De egy nap rádöbentem, hogy ha nem szokom le, meg fogok halni. Egyszer már elmentem elvonóra, de nem használt. Tudtam, hogy ez az utolsó esélyem.

A drogfüggő Ian végül Jeruzsálembe vetődött, miközben saját életét igyekezett megmenteni. Valahogy hozzájutott egy angol nyelvű Újszövetséghez, amelyet soha korábban nem olvasott, majd elindult a Jordán folyó partjára. A kétségbeesett *cockney* megfogadta, hogy bármi történjék, addig nem hagyja el a folyót, amíg meg nem szabadul a kábítószer-függőség démonától. Kockázatos vállalás volt ez. Az akut heroinelvonás izomfájdalmat, lázat, hidegrázást, émelygést, hasmenést és más súlyos tüneteket okozhat. A heves hányás és hasmenés akár a beteg kiszáradás általi halálához is vezethet.